

grundlag af et »mandat«, som bl.a. indeholder retningslinjer for tidsplanen og metoden for gennemførelsen af den institutionelle reform forud for Unionens udvidelse, og at den kommende kommissionsformand skal forpligte sig til at foreslå de »nødvendige ændringer«.

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, det drejer sig om en anden side af det her problem, nemlig spørgsmålet om, hvad den danske regerings holdning er til, at der tilsyneladende nu er ved at blive udarbejdet en form for håndfæstning, hvor hr. Prodi så at sige underskriver et politisk program eller over for Parlamentet forpligter sig til som kommissionsformand at arbejde efter et politisk program.

Derfor er spørgsmålet jo i al sin enkelthed: Vil den danske regering acceptere, at en kommissionsformand underskriver sådanne håndfæstninger og på den måde er med til at flytte magten over til Parlamentet?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg har hverken mulighed for juridisk eller politisk lyst til at diktere, hvad kommissionsformanden mener om den retning, Europa skal have.

Han bliver udpeget af Ministerrådet, af Det Europæiske Råd, han godkendes af Det Europæiske Parlament og har sin helt selvfulgelig ret til ikke alene at have meninger, men også at give udtryk for dem.

Jeg er så ikke enig i en række af de synspunkter, han er fremkommet med, men det er jo en ganske anden sag.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er da altid noget, at ministeren ikke er enig med hr. Prodi i det hele, men jeg vil godt spørge ministeren, om det faktisk ikke er en ny institution, som man er ved at opbygge, dette aftalemæssige samarbejde mellem EU-Kommissionen og Parlamentet, som faktisk er med til at flytte magten væk fra Ministerrådet og over til Kommissionen.

Og så vil jeg godt spørge, om det ikke fortsat er sådan, at det faktisk er regeringerne, der skal tage stilling til, om de vil udpege den Kommission, som altså kommer til at bestå af bl.a. hr. Prodi som formand, og at det derfor faktisk er forkert, når ministeren siger, at han ingen juridiske handlemuligheder har over for kommissionsformanden. Det har ministeren da. Mini-

steren kan jo simpelt hen nægte at godkende udpegningen af den Kommission.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, udenrigsministeren i sin besvarelse her i dag er meget formalistisk. Han henfører meget til, hvad man har juridisk mulighed for, eller det hører hen under en anden institution, og det, Kommissionen i givet fald kommer med til en regeringskonference, er medlemslandene jo ikke forpligtet til at vedtage, osv., osv., osv. Det er vi jo godt klar over alle sammen, tror jeg.

Men det, der er mit spørgsmål til udenrigsministeren, er: Er der ikke en politisk virkelighed, som udenrigsministeren bliver nødt til at forholde sig til, som handler om det helt enkle og historisk velkendte, at der er en løbende magtkamp mellem EU's institutioner – Kommission, Parlament og Ministerråd – og hvis ikke Ministerrådet med landenes regeringer er særdeles aktive og helt oppe på tærerne i den institutionskamp, så bliver Ministerrådet og dermed landenes repræsentanter taberne, og vinderne bliver i givet fald embedsmandskommissionen og Europa-Parlamentet. Og er det det, den danske regering ønsker?

Jeg har taget svarene indtil nu som udtryk for, at det i virkeligheden ikke er det, man ønsker, men finder udenrigsministeren så ikke, hvis det er således, at så skal den danske regering helt anderledes med ind i institutionskampen på Ministerrådets side?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Der er lige trådt en ny Amsterdamtraktat i kraft. Det er få dage siden. Den fastlægger jo sådan set magtforholdene inden for EU, og det er den traktat, vi har at rette os efter. Det er den politiske virkelighed. Den kender jeg udmærket; jeg har sådan set selv været med til at lave den traktat og er tilhænger af den, så den virkelighed er velkendt for mig. Og jeg mener ikke, at den virkelighed, jeg kender, er, at Ministerrådet og dermed de enkelte landes repræsentanter har mistet indflydelse.

Til hr. Keld Albrechtsen – nej, det er ikke nyt, at Parlament og Kommission, om jeg så må sige står sammen imod Ministerrådet. Det har faktisk været et mønster i EU's tilværelse i al den tid, jeg har kendt til arbejdet, også før Maastrichttraktaten under de gamle traktater. Det har altid været et samspil mellem Kommission og Parlament, ofte for netop at lægge pres på Ministerrådet. Så det er der ikke noget nyt i.